



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou v právní věci

žalobce: **M. H.**
bytem [REDACTED]
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2017, č. j. OD 1245/17-2/67.1/17341/Li,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 26. 10. 2017, č. j. OD 1245/17-2/67.1/17341/Li, **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 9. 2017, č. j. 82045/2017. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že porušil § 10 odst. 3 uvedeného zákona, neboť jako provozovatel motorového vozidla ■■■■, registrační značky ■■■■, nezajistil, aby při užití motorového vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, neboť blíže neustanovený řidič vozidla s vozidlem dne 9. 5. 2017 minimálně od 19:09 hod. do 19:19 hod. a 10. 5. 2017 nejméně od 18:18 hod. minimálně dalších 20 min. v obci ■■■■, ■■■■ na křižovatce s ulicí ■■■■ neoprávněně zastavil a stál (parkoval) v křižovatce ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a za ní, což je zakázáno, čímž porušil § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobci byla podle § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 600 Kč. Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala v tom, že žalovaný uložil žalobci pokutu podle § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve výši 1 500 Kč a současně změnil výši uložené pokuty v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
2. V prvním žalobním bodu žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaný rozhodoval ve věci meritorně, odvolání podané zmocněncem ■■■■ s.r.o. měl jako nepřístupné zamítnout. Plná moc byla udělena ve věci správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu, takové řízení však správní orgán nevedl, vedl řízení o přestupku provozovatele vozidla. Zmocnění na danou věc tedy nedopadalo a společnost ■■■■ s.r.o. nebyla oprávněna podat odvolání a vystupovat v řízení jménem žalobce. Žalobce uvedl, že na uložený příkaz nereagoval podáním odporu, nechtěl, aby se mu celá věc prodražila. Správní orgány neměly k odporu podanému zmocněncem ■■■■ s.r.o. přihlížet, zmocněnec byl výslovně zmocněn pro zastupování žalobce pro řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, nikoliv pro řízení o přestupku. Zároveň byla plná moc výslovně udělena jen pro řízení vedené pod sp. zn. 1215/2017/SPR/OPR/663-Dpř/Ch, tedy pro jeden skutek. Plná moc nebyla udělena pro řízení sp. zn. 1276/2017/SPR/OPŘ/703-Dpř/Ch. Z uvedených důvodů je rozhodnutí nezákonné, neboť bylo vydáno na podkladě odvolání osoby, která nebyla zástupcem účastníka.
3. Další žalobní námitka se týkala zavinění. Žalobce odkázal na § 112 odst. 1 zákona č.

250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a jeho § 15 odst. 1, podle něhož se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Žalobce z toho dovozoval, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnost zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak přestupku odstraněno. Podle žalobce je nutno tuto, pro obviněného příznivější právní úpravu omezující odpovědnost nepodnikající fyzické z objektivní na subjektivní, aplikovat také na správní delikty spáchané dříve. K této retroaktivitě ve prospěch je povinen přihlídnout i soud, ačkoli ke změně došlo po právní moci napadených rozhodnutí, s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46. Žalobce připustil, že v čl. CCLVII zmíněného zákona je uvedena účinnost dnem 1. 7. 2017, takové určení účinnosti je v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a Sbírce mezinárodních smluv. Podle žalobce nabyl zákon účinnosti podle obecné úpravy, tedy 15. dnem od jeho vyhlášení, tj. 13. 7. 2017, protože nebyly naplněny podmínky pro výjimku, neboť nebyl splněn náležitý obecný zákon. Žalobce současně odmítl, že by údajný správní delikt zavinil, protože učinil fakticky vše potřebné k tomu, aby porušení silničního zákona svým vozidlem předešel, neboť osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla silničního provozu a vyžádal si od ní slib, že toto bude respektovat.

4. Podle žalobce správní orgán při ukládání sankce nezohlednil § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky o mimořádném snížení sankce. I kdyby správní orgán nedospěl k závěru, že je možné sankci mimořádně snížit, byl povinen tuto možnost zvažovat. Žalobce se dovolával § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky a dovozoval, že v jeho případě by byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, neboť nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti, charakter sankce byl zvolen ryze preventivní. Úvahy, kterými byl správní orgán při ukládání pokuty veden, nasvědčují tomu, že pokud by žalovaný zvažoval § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, mohl žalobci uložit pokutu pod dolní hranici zákonné sazby. Uvedené ustanovení absentuje ve výroku rozhodnutí, dle výroku správní orgán rozhodoval tak, jakoby § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky neexistoval.
5. Žalobce správnímu orgánu vytýkal, že nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. Z fotografií, ze kterých správní orgán vycházel, nevyplývá, že by vozidlo stálo v křižovatce, podle žalobce se může jednat o pouhou zatačku. Z fotografií není viditelné, že by komunikace v daném místě křížila jinou, nelze z nich dovodit, že žalobce stál méně než 5 m od hranice křižovatky. Ani policisté netvrdili, že by provedli měření, na fotografii není vzdálenost nijak vyznačena. Nebylo tedy prokázáno, že by ona vzdálenost byla kratší než 5 m, nebylo prokázáno, že by se jednalo o křižovatku. Správní orgán také pominul, že se jedná o křižovatku ve tvaru T, v níž se za určitých podmínek stát smí, žalobce odkázal na § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Správním orgán nevedl dokazování ke zjištění, zda žalobce stál na protější straně vyúsťující pozemní komunikace či nikoliv, z výroku rozhodnutí nevyplývá, že by žalobce nestál na protější straně vyúsťující pozemní komunikace. Žalobce dále namítal, že místo protiprávního

jednání je ve výroku rozhodnutí vymezeno nejednoznačně. Bylo sice uvedeno, v jaké křižovatce měl žalobce sát, nebylo však vymezeno, na jaké straně křižovatky, a místo skutku tedy není ve výroku popsáno tak, aby bylo možné učinit závěr o protiprávnosti jednání, žalobce se v tomto směru dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 111/2015-42. Uváděl, že samotné stání v křižovatce ulic ■■■ a ■■■ v ■■■ bez dalšího protiprávní není. Pro přehlednost žalobce soudu předkládal fotografii předmětné křižovatky.

6. Žalobce rovněž obšírně namítal, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou a ústavními principy a navrhoval, aby soud s ohledem na podání návrhu Krajského soudu v Ostravě na zrušení relevantních ustanovení zákona o silničním provozu řízení do vyřízení návrhu Ústavním soudem přerušil.
7. V následující žalobní námitce žalobce uvedl, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo zahájeno v rozporu s právními předpisy, neboť nebyla naplněna ani jedna z podmínek § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Podmínka dle písm. a) nebyla naplněna, neboť žalobce správnímu orgánu sdělil totožnost přestupce. Podmínka dle písm. b) nemohla být naplněna proto, že žádné řízení o přestupku nebylo ani zahájeno. Správní orgán pouze konstatoval, že nezjistil konkrétní osobu odpovědnou za přestupkové jednání, z rozhodnutí se přezkoumatelně nepodává, zda se vůbec o takové zjištění pokusil, případně jaké kroky ve věci přestupku řidiče učinil.
8. Podle žalobce je výrok správního rozhodnutí nesrozumitelný pro absenci popisu protiprávního jednání. Z popisu jednání není jasné, jakým jednáním byl žalobce uznán vinným, jakou z nabízených alternativ si má vybrat. Není zřejmé, že žalobce byl trestán za to, že neoprávněně stál v křižovatce nebo za to, že neoprávněně stál ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky nebo za to, že neoprávněně stál ve vzdálenosti kratší než 5 m za hranicí křižovatky.
9. V závěru žaloby žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a požadoval naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
10. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil, aby žalobci nahradil náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného.

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na svoje rozhodnutí. Uvedl, že více se k věci nevyjadřuje, a pouze navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnul.

III. Zjištění ze správního spisu

12. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že Městskou policií Jablonec nad Nisou byly správnímu orgánu I. stupně oznámením ze dne 19. 5. 2017 a ze dne 26. 5. 2017 oznámeny shora popsané přestupky neznámého řidiče vozidla ■■■ registrační značky XX spočívající v nedovoleném stání na křižovatce. K oběma

oznámením městská policie připojila úřední záznam s popisem přestupku, fotodokumentaci vozidla, místa jeho zaparkování a vyrozumění o oznámení podezření ze spáchání přestupku, které bylo na vozidle v obou případech zanecháno.

13. Jako provozovatel vozidla byl zjištěn žalobce. Výzvami ze dne 23. 5. 2017 (ohledně přestupku ze dne 10. 5. 2017) a ze dne 5. 6. 2017 (ohledně přestupku ze dne 9. 5. 2017) byl žalobce jako provozovatel vozidla vyzván k zaplacení peněžitě částky v obou případech ve výši 500 Kč, současně byl poučen o tom, že může označit řidiče vozidla, který se popsaneho přestupkového jednání s vozidlem dopustil. Na obě výzvy žalobce reagoval osobně, správnímu orgánu I. stupně sdělil, že motorové vozidlo v uvedenou dobu řídil ■■■, jehož trvalé bydliště na Slovensku a doručovací adresu v Olomouci současně uvedl. Správní orgán I. stupně na obě uvedené adresy žalobcem označeného řidiče neúspěšně kontaktoval. Usneseními ze dne 4. 7. 2017 a 14. 8. 2017, poznamenanými do spisu, byly věci obou přestupků odloženy podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za s odůvodněním, že správní orgán nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy mu byly přestupky oznámeny, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
14. Dne 15. 8. 2017 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým žalobce uznal odpovědným ze spáchání obou shora popsanych přestupků provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce podal dne 29. 8. 2017 v zastoupení zmocněnce ■■■ s.r.o. odpor proti příkazu. K odporu byla přiložena plná moc udělená žalobcem zmocněnci ■■■ s.r.o. k zastupování ve správním řízení vedeném správním orgánem I. stupně ve věci správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu pod sp. zn. 1276/2017/SPR/OPŘ/703-DpřPŘ/Cá.
15. Dne 21. 9. 2017 proběhlo ústní jednání, kterého se žalobce ani jeho zmocněnec nezúčastnili. Správní orgán I. stupně při ústním jednání provedl dokazování dosud obstaraným spisovým materiálem. Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2017 byl žalobce uznán vinným. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán konstatoval, že má přestupkové jednání za prokázané. Fotodokumentací z místa přestupku bylo zachyceno parkující vozidlo v křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a za ní, což je zakázáno. Správní orgán uvedl, že provozovatel vozidla sdělil jméno řidiče, který se měl s vozidlem uvedených přestupků dne 9. 5. 2017 a dne 10. 5. 2017 dopustit, tuto osobu se však na adrese trvalého bydliště ani na doručovací adrese nepodařilo kontaktovat, čímž bylo doloženo, že se správnímu orgánu ve lhůtě 60 dnů nepodařilo zjistit podezřelého řidiče, který se přestupku dopustil. V obou případech řidič porušil § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125 c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Rovněž bylo uvedeno, že porušení pravidel silničního provozu nemělo za následek dopravní nehodu, byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatel přestupku, byly splněny podmínky přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se žalobce dopustil porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Při stanovení výše pokuty postupoval správní orgán podle § 125 f odst. 3 zákona o silničním provozu, pokuta byla uložena ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč, správní orgán odůvodnil konkrétní výši pokuty 1 600 Kč tím, že šlo o nižší

společenskou škodlivost.

16. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 26. 10. 2016 žalovaný k blanketnímu odvolání žalobce, podanému zmocněncem ■■■ s.r.o., změnil výši uložené pokuty, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Změnu výše uložené pokuty odůvodnil žalovaný tím, že pokud správní orgán I. stupně zmínil nižší společenskou škodlivost, svědčí to o uložení sankce na spodní hranici zákonné sazby, tj. ve výši 1 500 Kč. Podle žalovaného postupoval správní orgán I. stupně v souladu se zákonem o silničním provozu, zákonem o odpovědnosti za přestupky a správním řádem. Poté co žalobce poučil o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, pokusil se žalobcem uvedenou osobu kontaktovat, ale proto, že se tuto osobu na základě údajů uvedených žalobcem nepodařilo kontaktovat, byla správně věc podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky odložena. Žalovaný zdůraznil, že samotné přestupky podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu nejsou předmětem řízení o přestupku provozovatele vozidla, kdy k odpovědnosti za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu zákon nevyžaduje zavinění. Podmínka dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy, že se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, byla naplněna, protože v obou případech se jednalo o zastavení a stání na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní, tedy porušení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a takové porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalovaný rovněž poznamenal, že žalobce nebyl odpovědnosti provozovatele vozidla zproštěn. Žalovaný dále odůvodnil, že správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku, ovšem žalobce za řidiče označil nekontaktní osobu a správní orgán I. stupně neměl jiné indicie, které by mohly reálně vést k určení totožnosti pachatele přestupku a jeho usvědčení. Žalovaný v tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/20163-16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017).
18. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného, jimiž byl žalobce shledán odpovědným za přestupek provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů.

19. Žalobce v první řadě namítal, že zde nebyly dány podmínky pro vydání prvostupňového rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného o odvolání, neboť odpor proti vydanému příkazu a odvolání podal jeho jménem zmocněnec ■■■ s.r.o., který však nebyl k zastupování žalobce v řízení oprávněn. Tento názor soud nesdílí. Ve správním spise je založena plná moc udělená dne 20. 6. 2017 žalobcem společností ■■■ s.r.o. Dle jejího obsahu žalobce zplnomocnil uvedeného zmocněnce, aby ho zastupoval v řízení ve věci správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu, konkrétně označeném sp. zn. 1276/2017/SPR/OPŘ/703-Dpř/Cá (*pozn. soudu* správně mělo být na konci sp. zn. uvedeno /Ch) a úkonům souvisejícím. S ohledem na to, že plná moc byla udělena dne 20. 6. 2017, tedy ještě za účinnosti právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017, a žalobce byl posléze příkazem ze dne 14. 8. 2018 uznán vinným z přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, a zmocněnec jménem žalobce podal proti tomuto příkazu odpor a svoje oprávnění jednat za žalobce prokazoval právě zmíněnou plnou mocí, nepochybil správní orgán I. stupně, pokud k podanému odporu přihlížel a se zmocněncem v průběhu přestupkového řízení jednal. Shodně lze konstatovat i k podanému odvolání. Opačný přístup správních orgánů, které by odmítly přihlídnout k udělené plné moci jen z důvodu, že se má jednat o zmocnění pro řízení o správním deliktu, ač byl žalobce následně uznán vinným z přestupku provozovatele vozidla (dle téhož zákonného ustanovení v důsledku „překlopení“ správních deliktů na přestupky, a to také ve věci pod sp. zn. 1276/2017/SPR/OPŘ/703-Dpř/Ch výslovně uvedené v plné moci), by naopak představoval přepjatě formální přístup, který by mohl žalobce zkrátit na jeho právech. Ani výtku, že zmocněnec nebyl oprávněn za žalobce jednat ohledně věci vedené pod sp. zn. 1215/2017/SPR/OPR/663-Dpř/Ch a nemohl proto podat v této věci odpor, resp. odvolání, nemohl soud přijmout. Žalobce přehlíží, že za porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, k nimž mělo dojít ve dnech 9. a 10. 5. 2017, mu byla příkazem, posléze rozhodnutím ze dne 21. 9. 2017, udělena jediná pokuta, která se tak týkala obou věcí od počátku evidovaných pod sp. zn. 1276/2017/SPR/OPŘ/703-Dpř/Ch a sp. zn. 1215/2017/SPR/OPR/663-Dpř/Ch. Úkony zmocněnce, učiněné na podkladě plné moci ze dne 20. 6. 2017, se tak nutně musely dotknout obou věcí – jak protiprávního jednání ze dne 10. 5. 2017, tak ze dne 9. 5. 2017. Bylo zásadně věci domluvy a smluvního vztahu mezi žalobcem a jeho zmocněncem, jaké úkony bude zmocněnec za žalobce na základě udělené plné moci činit. Uplatněnou námitku nadto považuje soud za účelovou, neboť pokud by byl žalobce plně spokojen s vydaným příkazem a nechtěl riskovat další prodražení celé věci, stěží by přistoupil k podání správní žaloby a udělení plné moci právnímu zástupci, který před správními soudy v mnoha případech zastupuje provozovatele vozidla, kteří byli ve správním řízení zastoupeni právě zmocněncem ■■■ s.r.o.
20. Soud se následně musel vypořádat s otázkou, zda byly vůbec splněny zákonné podmínky pro zahájení správního řízení s žalobcem. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, jehož porušení žalobce namítá, platí, že *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné*

kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Stejně jako za účinnosti právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla nadále platí, že odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek podle § 125f zákona o silničním provozu je koncipována jako subsidiární a správní orgán přestupek provozovatele vozidla projedná teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení zastavil, protože obviněnému z přestupku přestupkové jednání neprokázal (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, či ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-52). Posledně uvedený rozsudek uváděl, že při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nelze ze zřetele ztrácet smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo zabránit stavu důkazní nouze a v důsledku toho nepotrestání určitých přestupkových jednání, při nichž nelze zjistit totožnost řidiče. Podle Nejvyššího správního soudu nelze po správních orgánech vyžadovat rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla zjevně nevede, nebo nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele. Oproti tomu jsou správní orgány povinny pokusit se přestupce zjistit, pokud k tomu mají reálnou příležitost. Z konstantní judikatury současně plyne, že označí-li provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně která odepře podat ve věci vysvětlení podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu splněna (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, či ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-33).

21. V posuzované věci se jedná právě o takový případ. Správní orgán I. stupně vyzval žalobcem označeného řidiče Imricha Horvátha k podání vysvětlení. Výzvu, aby se dostavil k podání vysvětlení, stejně jako výzvu k zaplacení pokuty, mu doručoval na adresu trvalého bydliště ve Slovenské republice uvedenou žalobcem, na které však adresát nebyl znám. Stejně tak se správnímu orgánu I. stupně nepodařilo tuto osobu kontaktovat na doručovací adrese v ■■■■■, kterou žalobce rovněž sdělil, zasílané písemnosti se vrátily jako nedoručené. Podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu byla naplněna, žalobce jako řidiče označil osobu, kterou se správnímu orgánu nepodařilo kontaktovat a doručit jí potřebné písemnosti, aby případně mohl učinit další kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupkového řízení. Správní orgán I. stupně tedy nepochybil, pokud s žalobcem zahájil řízení dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a přestupek provozovatele vozidla s ním projednal. Jaké konkrétní kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku byly učiněny, uvedl správní orgán I. stupně i žalovaný v odůvodnění svých rozhodnutí.

22. Dále se soud musel vypořádat s námitkou nesrozumitelnosti výroku z důvodu nedostatečného popisu skutku, kterého se měl žalobce dopustit. K tomu soud v obecné rovině uvádí, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012-375, popis skutku ve výroku rozhodnutí musí obsahovat *„skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení. Jinými slovy, musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán.“* Tyto závěry bezpochyby platí i ve vztahu k popisu skutku, v němž je spatřován přestupek. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, je přitom to, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady *ne bis in idem*, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53).
23. V případě přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k zákona o silničním provozu, který spočívá v porušení povinnosti podle § 27 odst. 1 písm. d) tohoto zákona (podle kterého *řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru "T" na protější straně vyúsťující pozemní komunikace*) by bylo na místě, aby správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, jakým konkrétním způsobem nezjištěný řidič motorového vozidla porušil povinnosti dle zmíněného ustanovení, tj. zda vozidlem nedovoleně zastavil či stál, zda se tak stalo v křižovatce nebo ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky či 5 m za ní [s ohledem na definici křižovatky a její hranici dle § 2 písm. w) a x) zákona o silničním provozu], nikoli parafrázoval skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Tento postup byl již v minulosti správním orgánům vytýkán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 4 As 277/2017-38). I v dané věci má ovšem soud za to, že se nejednalo o natolik závažnou vadu výroku, aby vedla k nesrozumitelnosti, případně nezákonnosti rozhodnutí. Celkový popis skutkových okolností ve výroku, včetně uvedení tohoto, o jakou křižovatku se jednalo a v jaké ulici vozidlo stálo, tedy místa protiprávního jednání, totiž vylučuje záměnu s jiným jednáním řidiče vozidla. Z doby zjištěného protiprávního jednání (10 min. a minimálně 20 min.) uvedené ve výroku rozhodnutí a odůvodnění správního orgánu I. stupně, který hovořil o zaparkovaném vozidle, jednoznačně vyplývá, že se jednalo o případ stání. Pokud nebylo ve výroku rozhodnutí výslovně uvedeno, zda šlo o stání vozidlem přímo v křižovatce ulic Průmyslová a Petra Bezruče či ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky či za ní, pak toto není z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v porušení povinnosti dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu natolik podstatné, aby tento dílčí nedostatek způsobil nesrozumitelnost výroku rozhodnutí.

24. S danou námitkou souvisí žalobní bod, ve kterém žalobce namítal absenci řádně zjištěného skutkového stavu věci. Námitky ohledně neprokázání přestupkového jednání, které spočívá v nedovoleném parkování, pořízenou fotodokumentací se objevují v žalobách přestupců velmi často. Také v projednávané věci žalobce namítal, že správní orgány neprokázaly protiprávní jednání, protože z fotografií neplyne parkování vozidla v křižovatce ani přesná vzdálenost místa parkování vozidla od hranice křižovatky. S tímto hodnocením fotodokumentace se soud neztotožnil a na rozdíl od žalobce má za to, že popsané protiprávní jednání neznámého řidiče (*pozn. soudu*: soud odhlíží od toho, že v této pasáži žaloby žalobce v podstatě přiznává, že vozidlo na daném místě zaparkoval sám) bylo v obou případech dostatečně prokázáno. Z fotografií jednoznačně vyplývá, kde přesně vozidlo stálo a že se jednalo o místo ve vzdálenosti kratší než 5 m od hranice křižovatky (zadní část vozidla v obou případech v podstatě stojí na počátku zakřivení komunikace), přičemž rozhodně nešlo o stání na protější straně vyúsťující křižovatky ve tvaru „T“, jak se snaží žalobce soudu předeštit. V průběhu správního řízení nevznikly žádné pochybnosti o tom, že jde o stání vozidlem v rozporu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, proto nelze správním orgánům vytýkat, že se např. více nevěnovaly přesné vzdálenosti parkujícího vozidla od hranice křižovatky. Spisový materiál dokumentuje protiprávní stání žalobcova vozidla dostatečně, soud proto ani neshledal potřebu doplnit dokazování a blíže se zabývat fotografií křižovatky a mapovým podkladem v žalobě. Je nadto zřejmé, že mapový podklad vůbec neodpovídá podobě křižovatky, jak byla fotodokumentací zachycena.
25. K námitce týkající se zavinění jako znaku skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla uvádí soud následující. V obecné rovině lze jistě žalobci přisvědčit, že je povinností správních orgánů i soudů dostát ústavnímu požadavku dle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a zkoumat, zda právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání deliktního jednání, není pro pachatele příznivější, a není na místě ji aplikovat, a to i bez výslovných námitek.
26. Soud dospěl k závěru, že argumentace žalobce ohledně odpovědnosti podle § 125f zákona o silničním provozu jako nikoli objektivní není správná. Zákon č. 183/2017 Sb., jímž byl novelizován § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu tak, že k přestupku provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění, nabyl dle čl. CCLVII účinnosti dne 1. 7. 2017. Není na soudu, aby zkoumal, zda důvody, pro které zákonodárce stanovil dřívější počátek účinnosti uvedeného zákona, byly ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákona a o Sbírce mezinárodních smluv, skutečně dány. K této otázce se shodně vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39. V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32, Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. Lze tedy uzavřít, že odpovědnost za správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017 byla koncipována jako objektivní, a rovněž k přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu není s účinností od 1. 7. 2017 dle § 125f odst. 3 uvedeného

zákonu vyžadováno zavinění. Pozdější právní úprava tak nebyla pro žalobce příznivější, a to ostatně nejen v otázce zavinění, ale v žádném směru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32). Z tohoto pohledu jsou proto žalobcem zmiňované okolnosti týkající se předání vozidla řidiči, který se s vozidlem měl dopustit přestupkového jednání, při posouzení odpovědnosti za porušení povinnosti stanovení v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nerozhodné.

27. Soud již na tomto místě uvádí, že k otázce ústavnosti objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za porušení povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu se judikatura správních soudů opakovaně vyjádřila (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, či ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-31). Shodně v nedávné době judikoval i Ústavní soud, který zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 (srov. nálezní pléna Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).
28. Dovolává-li se žalobce toho, že správní orgány měly postupovat podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky a v každém případě toto ustanovení uvést ve výroku rozhodnutí a odůvodnit, zda tu nejsou okolnosti pro mimořádně snížení pokuty, nemohl mu soud přisvědčit. K otázce možnosti postupu podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky je třeba uvést, že *„mimořádné snížení výměry pokuty je přitom institutem výjimečným, kterým správní orgán může posoudit specifické okolnosti konkrétního případu a reagovat tak na situaci, kdy by pokuta byla nepřiměřeně přísná i v její nejnížší možné výměře zákonného rámce“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 7. 2018, č. j. 10 As 18/2018-59). Zásadně je na uvážení správního orgánu, aby dle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky postupoval, shledá-li pro takový postup důvod. Pokud takové specifické okolnosti případu pro využití mimořádného snížení pokuty v průběhu přestupkového řízení nevystanou (a právě o takový případ se dle názoru soudu jedná v žalobcově věci), není na místě, aby ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti uváděl správní orgán ve výroku rozhodnutí a v odůvodnění se zabýval tím, proč k mimořádnému snížení pokuty nepřistoupil. Mlčí-li k dané otázce správní orgán, neznamená to bez dalšího nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Na podporu tohoto závěru lze poukázat na obdobné závěry ve vztahu k příznivější právní úpravě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37). Žalobce uplatnil námitku víceméně obecně, neuváděl konkrétní důvody, proč by v jeho případě pokuta ve výši 1 500 Kč měla být nepřiměřeně přísná. Pokud správní orgány neshledaly žádné přitěžující okolnosti a se žalobcem nebylo zahájeno další správní řízení pro obdobné porušení zákona, jak se toho žalobce v žalobě dovolává, a pokutu žalovaný uložil na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí pokuty, neznamená to bez dalšího možnost aplikace § 44 správního řádu.

V. Závěr a náklady řízení

29. Vzhledem ke všem shora přijatým závěrům posoudil krajský soud žalobu jako

nedůvodnou a zamítl ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

30. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.
31. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
32. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 13. srpen 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně